

Silvestrovská

K O B R A

KULTURNÍ OBČASNÍK REGIONÁLNÍCH AUTORŮ

PŘÍLOHA

PROSINEC 2008 *** ROČNÍK IX *** ČÍSLO 12

Citát inspirující:

„Koukám, že tady máte samou literaturu a nic ke čtení!“

Hláška jednoho čtenáře mezi regály knih s volným výběrem (GRAND BIBLIO 4/2008)

KNIHOVNA NA

Konečně se
našlo místo!

Musí počkat, jak se vyvrbí situace výše aneb Co všechno Václav stihne ...

Vydáno dne 21. 06. 2008

Jíkev - Fotbalisté Slavoj Vrdy uzavřeli letošní ročník I. B třídy na hřišti posledního týmu skupiny C Jíkve. V sobotu dopoledne tam prohráli 3:1.

Jíkev - Vrdy 3:1 (2:1)

Hosté se ujali vedení a svůj náskok mohli ještě pojistit.

"Ale nedali jsme vyložené šance," **vzdychl Václav Franc**. "Místo toho, abychom vedli 3:0, udělali jsme nepochopitelnou chybu na 1:1 a pak na 2:1," doplnil. Ve druhém poločase se podle trenéra Vrdů hrálo také spíše na polovině domácích. "Dvakrát, třikrát jsme šli sami na bránu, ale opět bez gólu. Soupeř nás potrestal z brejku na 3:1," **řekl Václav Franc**.

Slavoj Vrdy zůstane na třetím místě tabulky od konce a o tom, kolik takových týmů ze všech skupin I. B tříd sestoupí, se rozhodně ve vyšších soutěžích. "O nás tak nejspíše rozhodne Dobrovice," **naznačil trenér Franc**.

Branka Vrdů: 10. Císař.

Vrdy: Šindelář - Bajo ml., J. Šolta, T. Franc, V. Truksa - Kříž, R. Miláček (65. Hronek), M. Tomíšek (**85. V. Franc**), Císař - Zíma (46. John), K. Truksa. **Trenér Václav Franc**.

Převzato z

<http://svoboda.info/view.php?cisloclanku=2008062104> .

Z DUCHAPLNÉ KORESPONDENCE FRANC – PLUHAŘOVÁ:

Řehečské nakladatelství ŘEHPRESS chystá další díl korespondence svého významného autora Václava France, ve kterém poodhaluje jeho vztahy ke svým literárním současníkům, zvláště současnicím!

Posudte sami na krátké ukázce z korespondence s Ilonou Pluhařovou:

24.června 2008, 17:24

Pluhařová: Nevím, zda Ti to moc nekomplikuju, pokud ano, tak se předem omlouvám. Za odměnu (? , poznámka kritika) ale dostaneš tank, jak jsem minule slíbila. (!?, poznámka kritika). Zatím ahoj a moc díky (? , poznámka kritika). Ilona

24.června 2008, 18:51

Franc: A s tím tankem, jen abych potom neměl jeden tank navíc jako Vašek Teslík na vojně při inventuře! To by byl malér! (? , poznámka kritika). VáclaV

25.června 2008, 18:48

Pluhařová: Lepší navíc jeden tank, než kolečko. Ilona

26.června 2008, 22:07

Franc: Ještě štěstí, že tank má pásy a ne kola! To by měl člověk, kterému přebývá jeden tank, minimálně o čtyři kolečka navíc! VáclaV

29.června 2008, 20:50

Pluhařová: Ahoj VáclaVe, vysvědčení dopadlo dobře! Stulík však nepřibyl (? , poznámka kritika), dělali jsme omítku na strop (? , poznámka kritika). Ještě týden a asi začnu prázdniny nenávidět. Ilona
P.S. Tank má kolečka pod pásem. (? , poznámka kritika)!

Je jen nelehkým úkolem pro nás literární vědce, abychom rozšifrovali ony záhadné pojmy viz „tanky, Stulíky, pásy a kola“ a dali jim konkrétní smysl a podobu.

Čestmír Xaver Pravda, literární kritik

FOTOOHLÉDNUTÍ ZA ROKEM 2008 aneb JAK TO BYLO DOOPRAVDY

Domážlické setkání

(Domažlice, duben)

– Na Chodském poetickém jaru došlo k tradičnímu setkání dvou velkých státníků, pana prezidenta Mádokýše Matheje Thomky a našeho krále Václava pátého.

Setkání se neslo v přátelském duchu, obě strany si vyměnily pozdravy, úsměvy a lichotky z obou stran

řeky Moravy a domluvily se, že se zase v brzké době sejdou, aby se zabývaly otázkou umístění tlumočnicků jednotlivých klubů, a to recipročně. Ukázalo se, že by bylo vhodné, aby se oba jazyky ještě více přiblížily, což prezident Thomka komentoval, že se o to bude snažit, především na svém studijním pobytu v Praze. Král Václav zase přislíbil, že nebude usilovat o připojení Mádokýše k jeho říši.

V závěrečném usnesení se potom slovenská strana zavázala, že bude usilovat o to, aby se do spisovné slovenštiny na důkaz slovensko – českého sblížení doslalo písmeno „Ř“. Česká strana zavede na oplátku slovenské „L“.

Václav potom upozornil naše vzácné hosty, aby napříště nepoužívali v hovorové řeči jméno „Rumcajs“, neboť nám to EU zakazuje, ale správné označení „Tuzemákcajs“, ale zdůraznil, že i v jeho království se toto označení stále používá i přes vysoké tresty, které pachatelům stále hrozí, neboť Francova jazyková inspekce (FJI) provádí namátkové kontroly ve nejrůznějších restauracích všech cenových skupin.

Jednání v srdečné atmosféře důvěry a porozumění byla pouze rušena velvyslancem lužickosrbského hejtmanství panem Milanem, který si naHrabal do igelítek knížky, brožury a jiné tiskoviny z bohatě prostřeného „domážlického“ stolu.

Pro Kobru exkluzivně Tuzemákcajs
(na fotografii uprostřed pod pravicemi obou potentátů).

Prochor vykázán

(Jičín, mateřská školka) - „Dipič,“ řekla Kačenka, když jsem pro ni přišel odpoledne do mateřské školky. (viz Prochoroviny)

Tolik citace z článku Prochora na adresu své vnučky Kačenky. A proč tato posluchačka dalšího ročníku mateřské školky, tak podrážděně reagovala, se podařilo zjistit naší zpravodajce Ivance Hračkové – Poškolkové. Kačenka se totiž cítí poškozena, neboť o ní její dědeček píše ve svém měsíčníku zjevné nepravdy a lži, stále si vymýšlí, jako například, když psal o tom, že neumí některá písmenka nebo, že trhá zelený angrešt. „Vždyť to vůbec není pravda, ale o tom, co umím, co se mi podařilo, třeba udělat na písku bábovičku, to nenapíše, to mě nepochválí,“ postěžovala si

Situace se vyhrotila na minulé schůzce Sdružení rodičů a přátel školky, kde se zase Prochor snažil vetřít mezi mladé maminky, na foukací harmoniku se jim snažil hrát písničku „Holky z naší školky“, ale ředitelka výchovného zařízení opakovala slova Kačenky: „Děkujeme, odejděte! Nebyl jste pozván a nemáte akreditaci!“

Prochor nejprve odmítl odejít, ale pak předstíral, že odejde, ačkoliv tvrdil, že má právo zde být. Jenže jak jej odhalil náš fotoreportér (viz fotografie), příkazu neuposlechl, ukázalo se totiž, že neodešel, pouze se přikrčil za stolem a udělal několik fotografií do svého pochybného plátku.

Když to vnučka Kačenka zjistila, pouze podotkla: (měla dost jednoduchá slova) „Dóprdeléléééé dóóprdeléléé.“

Situaci budeme i nadále sledovat a naše čtenáře informovat, jak se peripetie Kačenky a jejího neúnavného dědečka budou vyvíjet.

Na všetečnou otázku, zda by Kačenka chtěla něco vzkázat svému dědečkovi Prochorovi si malá kráska prohrábla rukou bujarou kštici a svojí krásnou češtinou dodala: „Zaslaný sponky, fult ndržejí a ndržejí.“ Ona se to R nenaučí a nenaučí.

Převzato z Mateřinkovského deníku

Jedlík LiSu 2008

(Jičín, Prochorov) – Na tradičním červnovém setkání členů LiSu v Prochorově se utkali členové spolku o titul „Jedlík LiSu 2008“. Soutěž byla dramatická od prvních okamžiků, neboť rozežranost některých členů byla veliká. Bohužel soutěže se někteří favorité nezúčastnili, jako například Monika, která již na kvalifikačním stmeláči v květnu v Řehči stále opakovala, že má hlad jako vlk a chtěla zapálit oheň již před slavnostní recitací veršů řehečského hejtmana Ferdinanda Krasavce na návsi. Bohužel se v závěrečné fázi nějak přetrénovala či co, takže do hlavní soutěže nezasáhla a raději se omluvila.

Finále patřilo dvěma Václavům, z nichž dříve došel dech Václavu Francovi, v závěrečné disciplíně, dvojité špekáček bez chleba už jenom lapal po dechu a opakoval, že tohle nezažil ani na schůzi stomatologické komory.

Z vítězství se tak právem radoval

Václav Teslík, který svůj úspěšný den završil nejen titulem Jedlík LiSu, ale také přidal druhé ocenění, a to Pijan LiSu 2008.

Na dotaz, jak je spokojen se svým výkonem, Václav Teslík poznamenal: „Myslím, že když zvýšíme krmné dávky a budeme používat více dusíkatých látek, tak naše výnosy, pardon výkony, půjdou prudce nahoru!“
Jan Hladovka

VÍTE, ŽE ... DEMENTI

Vážení čtenáři, omlouváme se vám za chybnou informaci uveřejněnou v minulé silvestrovské příloze Kobry, kde jsme chybně uvedli, že Bohumír Procházka byl radnicí navržen na Cenu města Jičína za zvláštní zásluhy.

V redakci si prostě zařádlil šotek, neboť správně mělo být uvedeno, že byl zavržen.
(redakční šotek č. 2345)

Když může Řehečské kvarteto ... aneb Proč by ne!

(Lysá nad Labem) - „Když může Řehečské kvarteto“, řekla si trojice literárních a hudebních nadšenců na knižním veletrhu v Lysé nad Labem a založila Lysovské kvarteto (neplést s LiSem). Sice toto kvarteto zatím tvoří pouze tři zpěváci či hudebníci, ale veselé trojici, to zjevně nevádí, neboť, jak poznamenal mluvčí kvarteta Jan Řehounek (zcela vpravo na fotografii): „Tři mušketýři byli vlastně čtyři, tak proč bychom nemohli být v našem kvartetu tři!“

Skupina používá jako hudební nástroj foukací harmoniku, kterou ovládá Prochor (na snímku zcela vlevo). O kvalitní texty se stará především Zora Šimůnková (zcela uprostřed), která věří, že její texty, například nejznámější „Hostinská byla jako kytara“ či „Literární Vysočinou“, již brzy prorazí na přední příčky našich hitparád.

Trojice se tak trochu zhlédla ve známé italské formaci Triky a pověry, ale nechce nikoho kopírovat, chce jít svou cestou a doufá, že v příštím roce bude naši literaturu dobře reprezentovat na soutěži Eurosong 2009.

Na konec roku plánuje svoje první CD, které pokřtí slzami svých ctitelek a ctitelů v Jičíně v rámci vánočního turné. Jejich první společný počín by se měl jmenovat, jak nám prozradil Prochor, „Eva, Vašek a něco navíc!“

Maxmilián Notový - Zápis

JAK NA SILVESTRA

Václav Franc podle Václava France (parodie na novelu Jak na Nový rok)

„Konečně,“ řekla našťvaně sestra Růženka, když pacient úpěl v křesle s křečovitě otevřenými ústy, které po více než tříhodinovém boji s dolní pravou šestkou, nemohl zavřít. Vlastimil držel v kleštích poslední pacientův zub.

„To se poznaj zlatý ručičky,“ ironicky doplnila sestra. Doufala, že již dávno bude doma, připravovat se na dnešní silvestrovskou noc. „Už jsem myslela, že budu muset volat pana doktora Havlíka, ten je sice taky levej jak šavle, ale aspoň u toho pořád nekecá a nechlubí se.“

„Ale sestří, ...“ Vlastimil se podíval prosebným pohledem na Růženku, „taky jsem si myslel, že dnešní silvestrovská služba bude klidnější.“

„Já se podívám do čekárny, pane doktore, ale myslím, že všichni trpící, když viděli, jak jste zrasoval pana Vomáčku, radši utekli.“

„To doufám,“ poznamenal Vlastimil a podíval se zasněně na zakrvácené chirurgické nástroje, odpadkový koš plný tamponů nasáklých krví a kleště a páky připomínající středověká mučidla. A přitom, tenkrát když vstupoval poprvé na půdu slavné Alma Mater, měl hlavu plnou předsevzetí. Stane se důstojným pokračovatelem všech vědců, neposkvrní čest své rodné vesnice a hrdě ponese prapor vědy, který s hlavou plnou šedin, odevzdá mladé nastupující generaci, přičemž sám přiloží hodně vědeckých poznatků na odvěkou hranici dobývání nepoznaného. Místo toho tvrdnul tady v podhůří a pacienti mu lezli krkem. Nebýt těch ženských, ty ho zničily. Marie, Helena, Jaruška, Hedvika, Anička, Blanka, bůh ví, jak se vlastně všechny jmenovaly. S každým dalším manželstvím přibýlo v jeho kartotéce jedno dítě, nějaké děti vyženil, ale plný tucet dětí byl jeho, alespoň mu to jeho partnerky tvrdily a neměl sílu, aby podal žalobu a žádal soud, aby určil pravého biologického otce. Měl strach, že by se na něj jeho nová láska zlobila, že by opět našel přede dveřmi plný kufr svých svršků a musel by putovat dál. A tak se přizpůsoboval až jednou skutečně našel plný kufr přede dveřmi a jeho bývalá láska mu udělala scénu přímo v ordinaci, takže mu zůstal jen starý „rezavý trabant“ , kupa alimentů a jedna garsonka v podhůří, kam si, kromě příležitostných známostí na jednu noc, žádné ženské návštěvy nezval, když nepočítám jeho dcery, které si přišly pro výživné, jenž zapomínal stále častěji posílat svým bývalým manželkám, neboť ani tuzery nebyly, co bývaly dříve.

„Dobrý den,“ řekla Růženka do čekárny a Vlastimil si pomyslel něco o silvestrovském žertíku.

„Dobrý den,“ řekla a vstoupila do ordinace. „Ahoj, ty kanče!“

„Pavlíno, seš to ty!?,“ řekl Vlastimil a pokoušel se o něj infarkt. „Co tady děláš?“

Vzpomněl si, jak k němu přišla holčička se světlými nakrátko střiženými vlásky a řekla: „Hele, vole, nechceš si něco užít, udělám ti cenu, docela se mně líbíš. Za půl tácu můžeš mít všechno, za dvě kila orál!“

Byl unavený, neskutečně unavený, nevěděl, jak to všechno dopadne, ale najednou na všechno zapomněl. Stál v průjezdu starého domu a tahle světem protřelá šestnáctka k němu samozřejmě přišla, vůbec se nebála a vtáhla ho do světa fantazie.

„Nebo to neumíš, impotente jeden?“ ušklíbla se.

„Nevím, jestli to dokážu, dost jsem vypil,“ řekl Vlastimil, „ale zkusím to,“ řekl Vlastimil vyhýbavě a provinile se podíval na Pavlínu.

„Jak to, že to nevíš, znám tě ze střediska, ty seš zubák, tak musíš vědět všechno!“, řekla se samozřejmě svých šestnácti let. „Hele, moc se mnou nesmlouvej, levnější to nebude!“

Ten večer došlo proti jeho vůli ke změně v životě, aniž by si to v té chvíli uvědomil. Do jeho představ teď vstupovala Pavlína, pro kterou se rozhodl změnit dosavadní promiskuitní život. Kdo ví, jak by se jeho životní cesta klikatila dál, kdyby mu tenkrát té osudové noci nevyprávěla službu jeho mužnost.

Vždycky když viděl Pavlínu po delší době, musel si vzpomenout na jejich první společné číslo, seděl u postele a Pavlína se posadila a řekla: „Co je, to tě nevzrušuju nebo co? Nebo seš spíš na chlapečky?“

Ještě štěstí, že měl po ruce modrý kosočtvereček Viagry.

Teď před ním stála mladá dívka, jeho Pavlína.

„Tak, pane doktore, já vám skočím pro cigarety, jo,“ řekla sestra Růženka a nechala Pavlínu a Vlastimila o samotě.

„Už jsem tě dlouho neviděl,“ řekl dojatě Vlastimil.

„Já tebe taky ne a dochází mě trpělivost, přišla jsem si pro prachy, jasný,“ tvrdě pronesla Pavlína. „Užívat si, to jo, ale platit, to ne!“

„Promiň, ale měl jsem nějaké výdaje,“ omlouval se Vlastimil.

„Na ty tvoje kecy nejsem zvědavá, hele, do půl dvanáctý večer dovalíš prachy, budu čekat s kámošem jako dycky a jestli nepřineseš prachy, tak uvidíš silvestrovskéj ohňostroj, že tě ani do Tří králů nedaj dohromady. A kdybys náhodou neměl čas, tak si pro tebe dojdeme domů, jasný!“

Vlastimila probudil zvonek. Nejprve si myslel, že zvoní budík. Světlana, jedna z jeho příležitostných lásek na jednu noc, ležela vedle

něj, protáhla se a zamžourala očima. Rozsvítil lampičku a podíval se na budíka: „Sakra, kdo to může bejt!“

„Co se děje?“ zeptala se Světlana.

„Málem jsme zmeškali půlnoc, to bude asi nějaký silvestrovskej vtípek kolegy Havlíka,“ šoural se Vlastimil z postele a navlékal si slipy. Zvonek propukl v další sérii nepřijemných zvuků. „Hod’ aspoň něco na sebe,“ otočil se na Světlanu a zeptal se u dveří: „Kdo je?“

„Hledáme pana zubaře,“ odpovídal mladý neznámý hlas s ukrajinským přízvukem. Proboha, ty lidi, nedají Vlastimilovi pokoj ani doma.

„Jestli vás bolí zub, tak jsem měl službu na středisku dopoledne,“ upozorňoval Vlastimil muže a otevřel dveře.

„Přišli jsme ti zaplatit,“ dva statní muži se do něj dali. Z povzdálí všechno sledovala Pavlína, jeho Pavlína. Rány dopadaly na obličej, do těla. Vlastimil se nebránil. Rány bral jako trest za svůj zpackaný život, trest za všechny ty pacienty, kterým svými neodbornými zásahy ublížil. Mlčel i když cítil, jak mu do úst proniká z nosu pramen teplé krve. Právě, když slyšel zvonit zvony kostela na náměstí, nevěděl, jestli mu nezvoní v uších, nastupovala půlnoc a vlády se ujímal Nový rok. Poslední rána jej uspala a jemu se zdálo, že vidí svou rodnou vesnici, nad kterou se rozprostírala noc. Sestra Jarmila seděla před televizní obrazovkou sama a dívala se na Vlastimilovu fotografii, v duchu jej litovala, ale zároveň mu záviděla, že si v sexuální oblasti tolik užil, zatímco ona ovdověla již ve třiceti letech a od té doby žije jako panna v klášteře. Vyšla na zápraží a pohládila u boudy psa Punťa. Punťa souhlasně zavrněl a vzpomněl si, jak jej Vlastimil, když byl ještě kluk, tahal za uši a do jídla mu sypal pepř.

Vlastimil se doplížil do koupelny, v zrcadle si prohlížel tvář a sám pro sebe si říkal: „Bude ti padesát! Za pár měsíců! Měl bys s tím životem něco udělat, ještě než si pro tebe přijde ta s kosou! Pavlína má pravdu, dluhy se maj platit o Vánocích!“

Pokusil se usmát, ale sykl bolestí. Začal přepočítávat kosti a vyražené zuby. Přemýšlel, kdo má službu, jen aby to nebyl kolega Havlík, ten má taky obě ruce levý jako šavle.

„Tak šťastný Nový rok,“ řekla za Vlastimilovými zády Světlana a župan se jí na hrudi rozevíral, ale s Vlastimilem to nic nedělalo. Světlana uviděla obličej posetý krví a neviděla, ani nemohla vidět, několik zubů, které Vlastimil před chvílí vyplivl do umyvadla.

„To nám to pěkně začíná,“ řekla Světlana.

„Pšeju taky šečko nejlepsi a hlavne ...,“ šišlal Vlastimil a zajíkal se vzpomínkami na Pavlínu.

„... hlavne, abychom spolu byli šťastni,“ s nadějí v hlase dopověděla Světlana.

JEDNA VEČERNÍ CESTA

Václav Franc podle Moniky Eberlové

(aneb Jak by Monika zpracovala
lidové říkadlo
Kočka leze dírou, pes oknem)

Rozsviť aspoň kousek svíčky
ať kočka ve mně plápolá
zahřej dlaně chvějící
ať srdce naše prolézají.

Noc, královna veškeré tmy,
tajemství psa vyjícího na měsíc
černá rouška slzícího slunce
oknem pronikajícího do našich snů.

Větrík svěží nad opozdilci bdí
Nebude-li padat něžný déšť
ticho lesů, vod a strání
posvátným hvězdám se klaní
tiše nepromokavé kroky bližních.

A rada naší nečlenky Haliny na závěr:

**MÁŠ - LI CHMURY NA DUŠI,
NAPIŠ ŠÉFU VENOUSHI!**

Václav Franc se zúčastnil setkání českých a řeckých spisovatelů na ostrově Korfu, kam jej pozvala Obec řeckých spisovatelů. Na snímku jej vidíte v družném rozhovoru s emeritním předsedou Unie korfských spisovatelů. Z povzdálí přihlíží Holub Emil (vpravo dole).

Foto: manželka

KOBRA

Kulturní občasník regionálních autorů
Vydává Literární spolek při Knihovně Václava Čtvrťka v Jičíně
jako interní tiskovinu.

Připravil : Václav Franc, K Hájků 1724, 509 01 Nová Paka
Ročník 9. Číslo 12. Prosinec 2008.

(5. prosince 2008)

www.kobra.zde.cz